

Arrest

nr. 53 905 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. FELIX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van de Russische Federatie te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 25 januari 1981. Op 23 januari 2004 verliet u Tsjetsjenië omdat u daar vervolging vreesde. U vroeg asiel aan in België op 22 maart 2004. Op 26 april 2005 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 20 april 2005 verklaarde u dat u Tsjetsjenië had verlaten om de volgende redenen. U stelde dat u samen met uw broer S.V. {...} in uw ouderlijk huis in Atchoi-Martan had gewoond. Uw ouders waren al overleden in 1997 en u had geen andere broers of zussen. In februari 2000 werd uw broer gearresteerd door de autoriteiten. Uw broer werd thuis aangehouden en meegenomen naar de Kommandatura omdat hij verdacht werd van banden met rebellen. Vóór de Tweede Tsjetsjeense Oorlog had hij immers onder het bewind van Maschadov bij de

Tsjetsjeense politie gediend. Hoewel uw oom nog informeerde naar uw broer, hebt u sindsdien geen teken van leven meer van hem gehoord. In 2000 werd u zelf ook enkele malen bij zuiveringsacties opgepakt. In juni 2002 werd u opnieuw opgepakt en meegenomen naar de Kommandatura naar aanleiding van aanslagen in de buurt. U werd toen één à twee weken vastgehouden. In december 2002 werd u opgepakt door de politie en na drie à vier dagen terug vrijgelaten. In september 2003 werd u bij een gerichte zuiveringsactie opnieuw meegenomen door de politie. Uw oom zorgde ervoor dat u na 3 of 4 dagen terug vrijkwam. Bij deze verschillende aanhoudingen kwam u te weten dat u geïdenterd werd omdat uw broer nog onder Maschadov had gediend. U werd tijdens deze aanhoudingen ondervraagd over rebellen en ook mishandeld. Op 23 of 24 januari 2004 vertrok u uit Tsjetsjenië. In Polen werd u echter op de trein tegengehouden door de Poolse autoriteiten. U vroeg asiel aan in Polen, maar u verliet het land voordat u een antwoord kreeg in uw asielprocedure. U reisde daarna door naar België waar u op 19 maart 2004 aankwam.

In 2008 contacteerde u vanuit België uw zus in Tsjetsjenië, met de vraag om een mogelijke echtgenote te zoeken. In september 2008 maakte u via de telefoon voor het eerst kennis met K.A. {..} (O.V. 6.447.940), een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en uw toekomstige partner. Op 22 november 2008 werd er via de telefoon een traditioneel huwelijk voltrokken. Op 3 januari 2009 reisde Khava met een Pools toeristenvisum naar Europa, met de bedoeling om u in België te komen vervoegen. Zij kwam aan in België op 6 januari 2009. Op 24 september 2009 diende u een aanvraag in voor een wettelijk huwelijk in België. Uw partner kreeg echter wegens illegaal verblijf in België het bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 25 november 2009. Op 26 november 2009 werd uw aanvraag om te trouwen ook verworpen omwille van aanwijzingen voor een schijnhuwelijk (cf. documenten toegevoegd aan administratief dossier). Op 28 november 2009 vroeg K.a. {..} asiel aan in België. Zij baseerde zich daarbij op het feit dat haar ouders in Tsjetsjenië problemen hadden gekregen omdat zij met u gehuwd was.

B. Motivering

Naar aanleiding van de asielaanvraag van uw partner, A.K. {..} (O.V. 6.447.940), werd u opnieuw opgeroepen voor het Commissariaat-generaal. Ten eerste bleek uit het verslag van uw verhoor bij van de Dienst Schijnhuwelijken van de Antwerpse politie (Proces-verbaal Lokale Politie Antwerpen, dd. 20/11/2009), dat u mogelijk bedrieglijke verklaringen had afgelegd voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw asielaanvraag. Zo had u tegenover de politie verklaard dat uw ouders in Tsjetsjenië nog leefden, terwijl u in het kader van uw asielaanvraag tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ dd. 24/03/2004, verklaring) en het Commissariaat-generaal (CGVS 20/04/2005, p. 2) had verklaard dat uw beide ouders reeds in 1997 waren overleden. Daarenboven bleek uit het verslag van de politie dat u een zus zou hebben, van wie u het bestaan tijdens uw asielaanvraag steeds hebt verzwegen. Ten tweede gaven ook de verklaringen van uw partner aanleiding om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in vraag te stellen. Toen K.A. {..} op 1 maart 2010 voor het Commissariaat-generaal werd gehoord, verklaarde zij immers dat u nooit een broer hebt gehad (CGVS Khava 01/03/2010, p. 5, 10), dit terwijl uw asielrelaas gebaseerd is op de problemen die u in uw land kende net omwille van uw broer.

Gezien deze nieuwe elementen in uw dossier, besliste het Commissariaat-generaal om u opnieuw op te roepen in het kader van een mogelijke intrekking van uw statuut als vluchteling. Uw mogelijk bedrieglijke verklaringen konden immers aanleiding geven om de geldigheid van uw Vluchtelingenstatus te heroverwegen. U werd daarom voor nadere verklaringen uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 26 maart 2010.

Tijdens dit gehoor werd het vermoeden bevestigd dat u in het kader van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd. Bovendien kunnen de antwoorden die u geeft als verklaring voor de verschillende inconsistenties in uw relaas, de vaststelling dat u fraude hebt gepleegd met het oog op het bekomen van de Vluchtelingenstatus geenszins verschoenen.

Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw beide ouders nog leven en momenteel in Tsjetsjenië verblijven (CGVS 26/03/2010, p. 3-6), hoewel u tijdens uw asielaanvraag zowel aan een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ dd. 24/03/2004, verklaring) als op het Commissariaat-generaal (CGVS 20/04/2005, p. 2) had verklaard dat zij (reeds in 1997) overleden waren. Tevens blijkt u nu effectief een zus te hebben (CGVS 26/03/2010, p. 4) waarvan u het bestaan voorheen steeds hebt verzwegen. Toen u gevraagd werd waarom u over uw familie had gelogen, antwoordde u dat u indertijd niet wilde dat er vragen zouden gesteld worden over uw familie. U stelde dat u toen bevreesd was voor het feit dat wat u vertelde op één of andere manier de Russische autoriteiten zou bereiken (CGVS 26/03/2010, p.11-12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Afgezien van het feit dat u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gewezen op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure, heeft u als asielzoeker de plicht tot medewerking aan het onderzoek van uw asielaanvraag. Deze plicht houdt onder andere in dat u de Belgische asielinstanties

die zich over uw verzoek om internationale bescherming buigen de waarheid vertelt. U werd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal bovendien specifiek gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS 20/04/2005, p. 5).

U kon ook geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat uw partner, K.A. {..}, verklaarde dat u nooit een broer hebt gehad (CGVS Khava 01/03/2010, p. 5, 10). Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat zij dit niet kon weten, omdat zij slechts tien jaar oud was toen uw broer Shamhan verdween (CGVS 26/03/2010, p. 12). Deze uitleg lijkt om verschillende redenen niet aannemelijk. Ten eerste lijkt het ongeloofwaardig dat u haar zelf niet zou verteld hebben dat u ooit een broer hebt gehad. Ten tweede heeft zij de andere leden van uw familie ontmoet, waardoor zij op deze manier zou hebben kunnen vernemen of u al dan niet een broer hebt gehad. Zo was uw aanstaande echtgenote volgens u bevriend met uw zus en ontmoette zij ook uw ouders voor het huwelijk (CGVS 26/03/2010, p. 6). Ten derde komt uw partner uit hetzelfde dorp in Tsjetsjenië als uw familie, een dorp waar volgens u "iedereen elkaar kent" (CGVS 26/03/2010, p. 3). Gezien u stelt dat uw schoonfamilie wellicht op de hoogte was van het feit dat u een broer had, lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw aanstaande vrouw langs deze weg het bestaan van uw broer niet zou hebben vernomen (CGVS 26/03/2010, p. 7). Het feit dat uw partner verklaart dat u nooit een broer hebt gehad, gekoppeld aan de vaststelling dat uw verklaringen over uw familie bedrieglijk waren – u loog immers over de dood van uw ouders en u verzweeg het feit dat u een zus hebt – maakt dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan het bestaan van uw broer Shamhan. U hebt ook op geen enkel moment iets voorgelegd, zoals een kopie van een paspoort, een geboorteakte of een attest van het feit dat hij politieagent was, waaruit zou kunnen blijken dat uw broer ook effectief heeft bestaan. Deze vaststelling heeft ook een negatieve impact op de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die u zelf zou hebben meegemaakt, gezien u deze expliciet wijt aan de problemen die uw broer zou gekend hebben.

Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal kwamen uit uw verklaringen bovendien ook andere tegenstrijdigheden naar voor. Het betreft tegenstrijdigheden die aan de kern van uw asielrelaas raken en aldus een verdere bevestiging vormen van het feit dat u tijdens uw asielaanvraag frauduleuze verklaringen hebt afgelegd.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor op 26 maart 2010 eerst dat uw broer eind 2002 is verdwenen (CGVS 26/03/2010, p. 7). Toen dit niet strookte met het feit dat u beweerde zelf voor het eerst in 2001 te zijn opgepakt, stelde u dat uw broer in 2001 is verdwenen (CGVS 26/03/2010, p. 7). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vertelde u dan weer dat uw broer in 2000 is verdwenen (CGVS 20/04/2005, p. 2). Ook wat betreft de omstandigheden waarin uw broer werd gearresteerd en uw eigen rol tijdens dit incident legt u nu andere verklaringen af dan voorheen. U vertelde nu dat u zich samen met uw broer en uw vader hevig hebt verzet toen men uw broer wilde arresteren. U zou zelfs in een vechtpartij met de politie zijn terechtgekomen, die pas ophield toen er enkele schoten werden gelost (CGVS 26/03/2010, p. 7). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u echter op geen enkel moment gewag gemaakt van dit belangrijke incident. U vertelde toen louter dat er iemand van de Komandatura kwam om hem mee te nemen (CGVS 20/04/2005, p. 2). Toen u gevraagd werd om de verschillen tussen deze twee versies te verklaren, antwoordde u dat u zich nu meer details kunt herinneren dan bij het gehoor vijf jaar geleden (CGVS 26/03/2010, p. 12). Dit is natuurlijk geen afdoende verklaring voor deze discrepantie, temeer u ter verklaring van andere tegenstrijdigheden meermaals aanhaalt dat u zich nu vergist net omdat het zo lang geleden is (CGVS 26/03/2010, p. 12). Uw verklaringen zijn ook tegenstrijdig voor wat betreft de eerste keer dat u zelf werd aangehouden door de autoriteiten. Zo vertelt u nu dat u voor het eerst werd gearresteerd in 2001, om dat nadien aan te passen naar 2002 (CGVS 26/03/2010, p. 7-9), terwijl u tijdens het vorige gehoor verklaarde dat u reeds in 2000 verschillende malen werd gearresteerd (CGVS 20/04/2005, p. 8). Uw uitleg toen u deze contradictie werd voorgelegd, dat u zich vergiste omdat het zo lang geleden is, is niet aannemelijk (CGVS 26/03/2010, p. 12). Het feit dat u in 2000 verschillende keren zou zijn gearresteerd, is per slot van rekening geen detail dat u zomaar zou kunnen vergeten.

Uw intern Russisch paspoort bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing echter niet wordt betwist. Dit document kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Er dient opgemerkt te worden dat u op 26 april 2005 de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De situatie in Tsjetsjenië is echter drastisch veranderd, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. Hoewel de situatie complex blijft, zijn de gevechtshandelingen sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen,

ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiäre bescherming.

Bijgevolg wordt besloten tot het intrekken van het Vluchtelingenstatuut.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw partner K.A. {...}(o.v. 6.447.940) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiäre beschermings-status werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingen-status dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.1 Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij omwille van zijn etnische afkomst gefolterd zal worden en in de gevangenis zal verdwijnen. Verzoeker verwijst ter zake naar de verschillende daden van vervolging door de Russische autoriteiten ten aanzien van Tsjetsjeense burgers.

2.1.2 Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn afkomst. Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing grote hiaten en een type-/standaardvermelding bevat en hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de antwoorden klakkeloos zijn overgenomen uit andere dossiers. Verzoeker meent dat zijn antwoorden tijdens het interview op het Commissariaat-generaal onvoldoende en/of foutief zijn weergegeven waardoor geen enkele waarde aan het rapport gehecht kan worden. Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan angsten en trauma's die hij heeft opgelopen. Voorts meent verzoeker dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds gevaarlijk is en er nog steeds een bloedige burgeroorlog woedt.

2.1.3 Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden beide middelen hierna gezamenlijk besproken.

2.1.3.1 Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst en tevens een internetartikel gepubliceerd op 16 juli 2009 dienaangaande voegt aan zijn verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor

vervolgning dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Tsjetsjeense origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

2.1.3.2 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3.3 Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Rusland verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt verzoekers asielrelaas bedrieglijk bevonden. Nergens wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangehaald waaruit zijn vrees kan vastgesteld worden. De motivering inzake de bedrieglijke verklaringen van verzoeker vindt steun in het administratief dossier en is derhalve pertinent.

2.1.3.4 Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing grote hiaten bevat evenals een type/standaardvermelding is en hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de antwoorden klakkeloos zijn overgenomen uit andere dossiers, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze gesteund zijn op vaststellingen die gebaseerd zijn op de verschillende gehoren van verzoeker en die specifiek zijn voor zijn zaak zodat niet kan ingezien worden op welke manier de bestreden beslissing een standaardmotivering zou uitmaken. Daarenboven ziet de Raad evenmin in op welke wijze de bestreden beslissing grote hiaten zou bevatten omdat naar verzoekers mening zijn antwoorden onvoldoende en/of foutief zouden zijn weergegeven. In zoverre verzoeker met zijn argument kritiek uit op de gehoorverslagen, merkt de Raad op dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132 673; RvS 26 juni 2002, nr. 108 470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169 219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Bovendien zijn de gegevens van zulke aard dat ze niet voor interpretatie vatbaar zijn.

2.1.3.5 Verzoeker argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat hij vage en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn familie en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing niet waarom het gegeven dat verzoeker zijn arrestaties in het jaar 2000 vergeten zou zijn merkwaardig is. Verzoeker poneert dat hij trauma's heeft doorstaan die zijn geest beneveld hebben.

Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en de motivering ter zake derhalve draagkrachtig en pertinent is en de commissaris-generaal terecht concludeert dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk is. Inzake het argument van verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het merkwaardig vindt dat verzoeker zijn arrestaties in het jaar 2000 vergeten zou zijn, merkt de Raad op dat uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk uitlegt waarom verzoekers verklaringen ter vergoelijking van zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn arrestaties niet kan aangenomen worden: *"Uw verklaringen zijn ook tegenstrijdig voor wat betreft de eerste keer dat u zelf werd aangehouden door de autoriteiten. Zo vertelt u nu dat u voor het eerst werd gearresteerd in 2001, om dat nadien aan te passen naar 2002 (CGVS 26/03/2010, p. 7-9), terwijl u tijdens het vorige gehoor verklaarde dat u reeds in 2000 verschillende malen werd gearresteerd (CGVS 20/04/2005, p. 8). Uw uitleg toen u deze contradictie werd voorgelegd, dat u zich vergiste omdat het zo lang geleden is, is niet aannemelijk (CGVS 26/03/2010, p. 12). Het feit dat u in 2000 verschillende keren zou zijn gearresteerd, is per slot van rekening geen detail dat u zomaar zou kunnen vergeten."* De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake pertinent. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij coherente verklaringen kan afleggen, en dit zeker voor wat betreft elementen van zijn relaas die geen details betreffen maar een wezenlijk onderdeel uitmaken van zijn asielrelaas.

2.1.3.6 Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de situatie in Tsjetsjenië veranderd is. Volgens verzoeker is de situatie in zijn vaderland nog steeds gevaarlijk aangezien er nog steeds een bloedige burgeroorlog woedt tussen zowel het Russische leger als de milities van verschillende krijgsheren. Volgens verzoeker is het tegendeel beweren een kaakslag voor alle slachtoffers van de oorlog die zich daar reeds jaren afspeelt.

De Raad merkt dienaangaande op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal niet ontkent dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en dat er nog steeds verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschending voorkomen. Evenwel blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd is aan het administratief dossier dat de situatie veranderd is doordat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit, het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië opnieuw in handen is van Tsjetsjenen, tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie verlaten hadden, vrijwillig terugkeerden en de gebouwen en infrastructuur heropgebouwd worden. Wat betreft de mensenrechtenschendingen wijst de commissaris-generaal erop dat deze schendingen divers van aard zijn en een gericht karakter hebben zodat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad verwijst dienaangaande tevens naar zijn bespreking onder punt 2.1.3.1.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting inzake zijn afkomst en inzake de burgeroorlog meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming wijst de Raad er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas bedrieglijk is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het bedrieglijke asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting,

Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië en het internetartikel gepubliceerd op 16 juli 2009 *'Moskou laat Tsjetsjeense leider zijn gang gaan'* dat verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de *'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië'* van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 26) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Door de loutere verwijzing naar het feit dat het conflict ervoor zorgt dat zijn vaderland onveilig is weerlegt verzoeker niet de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *"Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."* en die de Raad in zijn geheel overneemt.

2.2 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1 Verzoeker betoogt dat de argumentatie in de bestreden beslissing irrelevant is waar deze stelt dat verzoeker niet aantoonde dat er een gevaar bestaat en dat hij gelogen zou hebben. Immers is het – ingevolge artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet – enkel relevant na te gaan of de Russische autoriteiten hem werkelijk beschouwen als staatsgevaarlijk en hem daarvoor vervolgen. Volgens verzoeker is het onderzoek van de commissaris-generaal bijgevolg strijdig met de wet en doet zijn beoordeling niet ter zake, minstens dringt een diepgaander onderzoek zich op.

2.2.1.1 De Raad merkt op dat, zoals uit voorgaande blijkt, het asielrelaas van verzoeker terecht bedrieglijk werd bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een erkenningsaanvraag rust in beginsel op de vreemdeling zelf. Zoals iedere burger die om erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Nu verzoeker zijn asielrelaas bedrieglijk is en er bijgevolg geen enkel geloof aan gehecht kan worden kan verzoeker zich evenmin steunen op artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet aangezien uit het bedrieglijk bevinden van het asielrelaas logischerwijze volgt dat er in casu geen sprake is van een actor van vervolging die verzoeker de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken toeschrijft op grond waarvan hij vervolgd wordt.

2.3 Het enig middel is niet gegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER